

mina wōtsin omad åra, aga meite wōti ei keeranud seda teist lükku mitte lahti. Õma ei tahtnud ma ka mitte sinna jätta. Tule sina ka ligi ja tee neid teised lahti, meil on ju wōtmid kodus küllalt!"

"Doho, imelik osi," mōtles Toomas, — "mõni muu enda sõbradest teeb eht naija, wōi on temal kadedus ja ostis endale ka nii-suguse kammitsa ja tahab mind wist pilgata, et minu hobusele jalga pani." Ta lakkas ka sedamaid pojaga kopli, mis arvata pool wersta sepikoja taga oli. Aga mis nägiwad isa ja poja filmad?

Üks wana igawene „Setu-welle“ hobune oli nende ees, istus just nagu wana karu tagumise otsa peal, küljed oliwad rihmadest kui üles kūntud. Saba asemel ripnes selljaroo ots nagu worst, turja peal oli kõige wâhemalt pool jalga merist konti näha. Kael oli kui kure kael, kelle otsas suut pea nagu telliskivi peeru pilpa otsas ripnes.

"Mis elukas see on? Küs meie hobune on?" küsis sepp poja käest.

"Meie hobune oli ka siin!" hulus poeg, ja näitas hobuse ja inimese jälgede peale, mis metsa ja sealt maantee poole läksivad.

"Siit ei saa enam paari pastlitki! Missina Pārgel, see ja teine oma kammitsad árawōtsid?" kisendas Toomas suures vihas, "nuid on hobune läinud!"

Luupainaja.

Wanal ajal, siis kui „Wanasarwik“, weel „poisike“ ja w'a „Wōsamillem“ hobuse kõrgused oliwad, juhtunud ühel noorel peremehel imelik, kena ja armas tükk. — Mõni aeg peale seda kui Saßad risti ušku meie kalli Eesti maale tõiwad ja juba pühad kojad alustatud oliwad, tahan all pool seda peremehe „Luupainaja“ juhtumist awaldada.

Peremehe nimi oli Hans, — Kobala metsa lähedalt, kus enne „põrgu wâraw“ wōi „uks“ olnud. — Tema oli muidu tubli peremees, aga „poissmees.“ Nagu mõnel Loo-